

Arrest

nr. 163 667 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2013 is verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en tijdens een tewerkstelling zonder arbeidsvergunning.

Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: E. B.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1957

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schenenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd op 23.02.2013 door de gemeente Antwerpen uitgenodigd met het oog op de betekening van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ging tot op heden niet in op deze uitnodiging. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.”

Op 13 november 2013 is verzoeker onder escorte vertrokken met een vlucht naar Casablanca.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd omtrent de termijn van 3 jaar van het inreisverbod. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn wordt geenszins verduidelijkt. In de beslissing wordt op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij betoogt dat niet verduidelijkt werd waarom gekozen werd voor de maximale termijn van 3 jaar. Hij wijst op artikel 74/11 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet op basis waarvan rekening gehouden dient te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod onder meer luidt als volgt:

" (...) wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...) Het Inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende (...) op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11 §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...) .

Betrokkene werd op 23.02.2013 door de gemeente Antwerpen uitgenodigd met het oog op de betekening van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ging tot op heden niet in op deze uitnodiging. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de wet van 15/12/1980. (...) "

Op boven geciteerde motivering gaat verzoeker niet in. Uit het administratieve dossier blijkt inderdaad dat de beslissing van 17 januari 2012 pas op 6 november 2013 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De motieven zoals weergegeven in de bijlage 13sexies vinden derhalve steun in het administratieve dossier.

Het inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23) .

"Gelet op hetgeen voorafgaat dient prima facie te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 101 422, d.d. 23 april 2013)

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met het feit dat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, doch maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er specifieke redenen waren om een kortere termijn te voorzien.

"Verzoeker geeft verder te kennen niet akkoord te gaan met het feit dat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Hij maakt echter niet aannemelijk dat er specifieke redenen waren om een kortere termijn te voorzien. Hij beperkt zich tot de loutere bewering dat deze maatregel een zware impact heeft doch verstrekt hieromtrent geen verdere toelichting. Het is ook geenszins kennelijk onredelijk om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan een vreemdeling die aangeeft reeds lang illegaal in België te vertoeven en stelt - zonder hiertoe gemachtigd te zijn - economische activiteiten te willen aanvangen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 107.052 d.d. 22 juli 2013)

Aangezien verzoeker zich beperkt tot het uiten van kritiek volgens de welke geen motivering voorzien werd m.b.t. het opleggen van de maximumtermijn, toont hij niet aan welke omstandigheden voorhanden zouden zijn die het opleggen van een kortere termijn zouden noodzaken of verantwoorden.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3 Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissing overigens toepassing is gemaakt aangezien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen, zoals *in casu* is gebeurd. De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

De Raad wijst er verder op dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval (RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist.

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt daarentegen op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing met welke overwegingen aangaande de specifieke omstandigheden van dit geval rekening werd gehouden om de termijn van het inreisverbod te bepalen. Als enige motivering vermeldt de bestreden beslissing dat “Betrokkene werd op 23.02.2013 door de gemeente Antwerpen uitgenodigd met het oog op de betekening van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ging tot op heden niet in op deze uitnodiging. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.” Deze motivering heeft echter slechts betrekking op het verplicht karakter van het opleggen van het inreisverbod in het geval bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zij maakt daarentegen niet aannemelijk waarom in het specifieke geval van verzoeker de maximumtermijn diende te worden opgelegd.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blijkt te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker. Daar verweerder niet kan volstaan met

de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is bijgevolg aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 30 oktober 2013 houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN